

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/103/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207093
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207093.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/108/2012-146 zo dňa 18. 11. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 2C/108/2012-146 zo dňa 18. 11. 2013 potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Súčasne vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 5Er/254/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav.

Z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Ružomberok poverenie nevydal v 15-dňovej zákonnej lehote na vydanie poverenia - žiadosť o vydanie poverenia bola exekučnému súdu doručená dňa 26.04.2010, poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 01.10.2010. V predmetnom exekučnom konaní však exekučný súd postupoval v zmysle platnej legislatívy účinnej v čase podania návrhu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), keď preskúmaval žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a samotný exekučný titul - rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom dňa 14.01.2010 pod sp. zn. SR 22737/09, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.02.2010 a vykonateľnosť 11.02.2010 a k uvedenému preskúmaniu bolo nevyhnutné vyžiadať si od Stáleho rozhodcovského súdu spis. Okresný súd tak učinil výzvou zo dňa 14.05.2010, pričom uložil adresátovi, aby v lehote 12 dní mu predložil spis sp. zn. SR 22737/09. Táto výzva bola doručená Stálemu rozhodcovskému súdu dňa 14.06.2010. Predmetné doklady boli exekučnému súdu doručené na CD nosiči až dňa 30.06.2010. Výzvou zo dňa 21.07.2010 exekučný súd vyzval Stály rozhodcovský súd na predloženie čitateľnej kópie zmluvy o úvere zo dňa 22.04.2009 a všeobecných zmluvných podmienok, pričom uvedené doklady boli súdu doručené až dňa 04.08.2009. Dňa 01.10.2010 bolo pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vydané poverenie č. 5508*012360 na vymoženie uloženej povinnosti 3.680,00 eur s príslušenstvom, trov predchádzajúceho konania v sume 666,35 eur a trov

exekúcie; zároveň uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 5Er/254/2010-23 zo dňa 01.10.2010 súd exekúciu v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25% denne zo sumy 3.735,00 eur za dobu od 02.09.2009 do 09.12.2009, zo sumy 3.685,00 eur od 10.12.2009 do 29.01.2010, zo sumy 3.680,00 eur od 30.01.2010 do zaplatenia zastavil. Predmetné uznesenie spolu s poverením bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 11.10.2010. Na základe uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že v predmetnej exekučnej veci konal plynule a bez zbytočných prieťahov pri dodržaní zákonného ust. § 44 ods. 2 v spojení s § 42 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku platného a účinného v čase doručenia žiadosti o vydanie poverenia pre súdneho exekútora, pričom nevydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote zapríčinil samotný žalobca, ktorý sa v pozícii oprávneného v exekučnom konaní domáhal výkonu exekučného titulu, ktorý nebol v súlade so zákonom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V prerokovávanej veci si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 eur a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 990,00 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok a nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. V súlade s vyššie uvedeným mal súd I. stupňa za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa konal v predmetnej veci priebežne bez zbytočných prieťahov, súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v exekučnom konaní) ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a z uvedeného dôvodu súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p. a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, nepriznal ich náhradu, keďže tieto si nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Súdu vytýkal, že nebol pred vynesením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Uvedené považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces, ako aj porušenie § 114 ods. 2 O.s.p., pričom osobitne zdôraznil, že žalovaný vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemohol žalobca akýmkoľvek spôsobom reagovať. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa žalobcu nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň žalobca poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených

skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávaní práva na nestranný súd.

Žalobca zotrval na tvrdení, že zákonom stanovená lehota na vydanie poverenia v predmetnom exekučnom konaní nebola exekučným súdom dodržaná, čo potvrdzuje aj odôvodnenie napadnutého rozsudku. V dôsledku toho bol v súdnej veci preukázaný navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, spočívajúci vo viacerých skutočnostiach, a nielen jednej z nich. Konajúci súd sa mal preto vysporiadať pri rozhodovaní vo veci so všetkými vytyčnými zložkami nesprávneho úradného postupu.

Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne je zo strany odvolacieho súdu potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní žalobcom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní žalobcu niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že pri rozhodovaní Okresného súdu Ružomberok v exekučnej veci, z ktorej si uplatňuje svoj nárok žalobca žalobou v tomto súdnom v štádiu konania o žiadosti o udelenie poverenia, došlo k prieťahom (t.j. nesprávnemu úradnému postupu), v dôsledku čoho by žalobcovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 eur a náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 990,00 eur s poukazom na § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Podstatná časť odvolacích námietok žalobcu je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 6NcC/80/2012 zo dňa 19.12.2012, že zákonný sudca vo veci JUDr. Branislav Klukoš nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2C/108/2012. Od vydania tohto rozhodnutia v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi súdom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne

predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Branislava Klukoša z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že prvý termín pojednávania (27.03.2013) prvostupňový súd vytýčil dňa 06.03.2013 a žalobcovi a jeho právne zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 11.03.2013. Až dňa 27.03.2013 o 6:57 hod., t.j. v deň pojednávania, bol konajúcemu súdu doručený návrh žalobcu na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd predmetné pojednávanie odročil na neurčito za účelom rozhodnutia o uvedenom procesnom návrhu. Následne okresný súd uznesením č. k. 2C/108/2012-79 zo dňa 14.05.2013 návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol a súčasne zamietol aj návrh odporcu na spojenie vecí. Uvedené rozhodnutie bolo v prvom výroku napadnuté odvolaním žalobcu, na základe ktorého ho preskúmal odvolací súd, ktorý uznesenia okresného súdu v napadnutej časti potvrdil (uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 5Co/365/2013-99 zo dňa 30.08.2013), ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.10.2013. Následne prvostupňový súd vytýčil termín pojednávania (28.10.2013), a to dňa 16.10.2013, keď súčasne doručil účastníkom aj uznesenie krajského súdu uvedené vyššie. Toto pojednávanie bolo opätovne odročené z toho dôvodu, že žalobca a jeho zástupca nemali doručenie predvolania naň riadne vykázané, a to na deň 18.11.2013. Až dňa 18.11.2013 o 7:14 hod. t. j. v deň pojednávania bol konajúcemu súdu doručený opätovný návrh žalobcu na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom; správnym aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia, ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnení tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení žalobcu o konaní „vylúčeného“ sudcu, aj vzhľadom na už právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania z totožných dôvodov. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 5Er/254/2010 - ktorý dôkaz výslovne (č. I. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č. I. 146 až 153 spisu).

Úplne zmätočným je tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania (za stavu, kedy sa žalovaný nevyjadril k podanej žalobe). V súdnej veci je totiž

nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo (dokonca opakovane) a žalovaný sa k veci vyjadril (na inom mieste to uvádza sám odvolateľ).

Písomné vyjadrenie žalovaného vo veci samej bolo súdu doručené 12.03.2013 (č. I. 35 až 44 spisu) a dňa 20.03.2013 bolo odoslané žalobcovi súdom na vyjadrenie (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.), ktoré prevzal jeho právny zástupca dňa 25.03.2013 (č. I. 44 spisu). Žalobca mal teda možnosť vyjadriť sa k obrane žalovaného uvedenej v jeho vyjadrení k žalobe (ktorého obsah je navyše totožný vo všetkých konaniach o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy medzi tými istými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení).

Odvolacie námietky žalobcu sa nedotýkajú hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prieťahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súď potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné.

Žalobca nijako nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia návrhu, a preto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.